

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym – Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Piotr Gerke

Sędziowie: Ewa Taberska

Jarosław Ochocki

Protokolant : p. o. staż. Kamil Szaj

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Agnieszki Krysmann

po rozpoznaniu w dniach 2 i 30 września 2019 r.

sprawy **A. B.**,

skazanego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 497/18,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od tego wyroku,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 1,

b) na podstawie art. 85§1 i 2 k.k. oraz art. 86§1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności opisane w pkt I-III części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz karę 9 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzoną skazanemu prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 28/19, za przestępstwo z art. 209§1 k.k. popełnione w okresie od listopada 2015 r. do lutego 2018 r. i wymierza A. B. karę łączną 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

c) ustala, iż zaliczenie dokonane w punkcie 3 zaskarżonego wyroku dotyczy kary łącznej orzeczonej na nowo w pkt I lit. b niniejszego orzeczenia,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

III. zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków postępowania odwoławczego i nie pobiera od niego opłaty za obie instancje.

Jarosław Ochocki Piotr Gerke Ewa Taberska

UZASADNIENIE

Wyrokiem łącznym z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 497/18, Sąd Rejonowy we Wrześni wobec A. B., skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą we Wrześni z dnia 10.10.2014 roku wydanym w sprawie VII K 392/14 za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. popełnione w okresie od lutego

2013 roku do 18.02.2014 na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres 3 lat próby oraz grzywna 70 stawek dziennych po 10 zł; zarządzono wykonanie kary, kara grzywny wykonana, kara pozbawienia wolności jest wykonana od 07.11.2018 roku do nadal;

II. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 21.07.2015 roku wydanym w sprawie II K 459/15 za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 5 czerwca 2015 na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym wykonaniem na okres próby 5 lat oraz karę grzywny 100 stawek dziennych po 10 złotych każda, zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; zarządzono wykonanie kary, grzywna nie podlegała wykonaniu;

III. Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 28.08.2015 roku wydanym w sprawie II K 493/15 za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 15 czerwca 2015 na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym wykonaniem na okres próby 5 lat zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat; zarządzono wykonanie kary,

orzekł w ten sposób, że:

1. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 85 a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności opisane w pkt I i II oraz w pkt III, wymierzając skazanemu karę łączną 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 85 a k.k. i art. 86 § 1 k.k. i art. 90 § 2 k.k. połączył środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych opisane w pkt II i w pkt III, orzekając wobec skazanego łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat,
3. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt VII K 392/14 od dnia 07.11.2018 r. do nadal,
4. na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył w pozostałym zakresie postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego,
5. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. ustalił, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym poszczególne wyroki podlegają odrębnemu wykonaniu,
6. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od kosztów postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w całości pisemną **apelacją** zaskarżył **obrońca skazanego**, zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego i nieuwzględnienie podczas wydawania orzeczenia całokształtu okoliczności-w szczególności:

a) okoliczności zachowania i funkcjonowania przez skazanego w społeczeństwie w okresie od uprawomocnienia się orzeczeń skazujących na kary podlegające łączeniu do czasu zarządzenia wykonania tych kar i osadzenia skazanego – świadczące o jego resocjalizacji,

b) podejmowania przez skazanego w ramach izolacji penitencjarnej intensywnej aktywności rozwojowej oraz zawodowej, poprzez podejmowanie szeregu szkoleń w celu zwiększenia kompetencji zawodowych oraz prac podejmowanych przez skazanego w warunkach izolacyjnych,

c) faktu, że podlegające łączeniu kary były karami warunkowo zawieszonymi oraz przyczyn i okoliczności zarządzenia ich wykonania,

d) dysproporcji pomiędzy wymiarem kar podlegających łączeniu,

2. rażąco surowość orzeczonej kary poprzez stwierdzenie, że w okolicznościach niniejszej sprawy kara łączna 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 lat są

adekwatne i odpowiadają dyrektywom wymiaru kary określonym w art. 85a k.k., podczas gdy zachodzą szczególne okoliczności częściowo ustalone przez Sąd prawidłowo, lecz nieuwzględnione, przemawiające za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji przy wymiarze kary łącznej, w szczególności:

a) zachowania i funkcjonowania przez skazanego w społeczeństwie w okresie od uprawomocnienia orzeczeń skazujących na kary podlegające łączeniu do czasu zarządzenia wykonania tych kar i osadzenia skazanego – świadczące o zakończeniu resocjalizacji skazanego,

b) podejmowania przez skazanego w ramach izolacji penitencjarnej intensywnej aktywności rozwojowej oraz zawodowej, jego pozytywna prognoza kryminalistyczna i właściwa postawa wobec popełnionych przestępstw oraz uzyskiwanie w zakładzie nagrody i prowadzenie prawidłowych relacji z osobami poza zakładem karnym (aktualną partnerką),

c) fakt, iż wszystkie kary były uprzednio karami warunkowo zawieszonymi oraz przyczyny odwieszenia kary i przestrzeganie przez skazanego porządku prawnego po wymierzeniu mu podlegających łączeniu kar,

d) znaczna dysproporcja pomiędzy wymiarem podlegających łączeniu kar,

e) bardzo bliski czasowy i rodzajowy (podmiotowo-przedmiotowy) związek pomiędzy czynami zabronionymi, za które wymierzono podlegające łączeniu kary.

Wobec powyższego obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez połączenie kar pozbawienia wolności, o których mowa w pkt I-III części wstępnej wyroku i wymierzenie skazanemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, połączenie orzeczonych w stosunku do skazanego środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i orzeczenie w stosunku do skazanego łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat, zaliczenie skazanemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 7 listopada 2018 r. oraz zwolnienie skazanego od kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Na rozprawach apelacyjnych w dniach 2 i 30 września 2019 r. ujawniono nową okoliczność, nieznaną wcześniej Sądowi I instancji, że A. B. został **dodatkowo skazany** wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II K 28/19 za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k., popełnione w okresie od listopada 2015 r. do lutego 2018 r., na karę 9 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 11 kwietnia 2019 r., zaś ww. orzeczona kara podlega wykonaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała co do zasady na uwzględnienie, aczkolwiek sformułowana została w nieco innym układzie procesowym, nieuwzględniającym skazania w sprawie II K 28/19, co niejako automatycznie zdezaktualizowało część rozważań obrońcy w zakresie dotyczącym kary łącznej pozbawienia wolności.

Na wstępie należy wskazać, że wniesienie środka odwoławczego, niezależnie od jego granic i zakresu, każdorazowo obliguje Sąd odwoławczy do zbadania ewentualności wystąpienia uchybień, o jakich mowa w art. 439 k.p.k. i 440 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie stwierdził wskazanych tam uchybień, osobnych zarzutów co do ich występowania w procedowaniu Sądu I instancji nie formułował zresztą apelujący.

Dalej dla porządku przypomnieć trzeba, iż jeśli co do skazanego zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej, Sąd zgodnie z art. 85§1 k.k. ma obowiązek taką karę orzec, przy czym musi uwzględnić wszystkie kary podlegające łączeniu. Niewątpliwie kara w sprawie II K 28/19 jest karą jednorodną z karami badanymi przez Sąd Rejonowy, jest prawomocnie wymierzona i podlega wykonaniu i nie zachodzą co do niej okoliczności negatywne z art. 85§3 k.k., zatem powinna być objęta karą łączną wraz z pozostałymi karami pozbawienia wolności opisanymi w zaskarżonym wyroku.

Ujawnienie dodatkowego skazania w toku postępowania instancyjnego nakazuje rozważenie, czy merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy jest obecnie możliwe, czy też trzeba wyrok uchylić i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem wyroku w sprawie II K 28/19 – w szczególności z uwagi na zapis punktu 4 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz treść art. 454§1 k.p.k.

Jak jednak wskazuje się w orzecznictwie, „przepis art. 454 § 1 k.p.k. nie może znajdować zastosowania w instancji odwoławczej w sprawach o wydanie wyroku łącznego - nawet odpowiednio. Wyklucza stosowanie tego przepisu specyfika postępowania o wydanie wyroku łącznego, jako aktualizującego się już po prawomocnym skazaniu sprawcy w odrębnych postępowaniach karnych” – wyrok SN z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt III KK 420/16, LEX nr 2281232. Podnosi się również, iż „w sprawie o wydanie wyroku łącznego sąd odwoławczy może orzec po raz pierwszy karę łączną, gdy w pierwszej instancji został wydany zaskarżony apelacją wyrok łączny, orzekający karę na bazie określonych skazań oraz umarzający postępowanie na podstawie art. 572 k.p.k. w pozostałym zakresie. [...]. Nie jest także wykluczone orzeczenie przez sąd odwoławczy kary łącznej w oparciu o skazania, które nie były podstawą orzeczenia kary łącznej przez sąd pierwszej instancji” – uchwała SN z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. akt I KZP 3/18, LEX nr 2509691.

Podzielając powyższe poglądy judykatury, Sąd Okręgowy był zatem uprawniony do samodzielnego orzeczenia nowej kary łącznej, obejmującej wszystkie kary jednostkowe orzeczone wobec skazanego, a więc także karę w sprawie II K 28/19, przy czym kierunek apelacji i treść art. 434§1 k.p.k. nie oznaczały wcale, iż nowa kara łączna (tj. obejmująca nowe, wcześniej nieuwzględnione kary) nie może być wyższa od wcześniej orzeczonej. Jak bowiem wskazuje się w judykaturze, „w sprawach dotyczących wydania wyroku łącznego sąd odwoławczy oczywiście jest zobowiązany do badania z urzędu, czy w czasie po wydaniu wyroku przez sąd pierwszej instancji nie doszło do zmiany stanu faktycznego na skutek wykonania w całości choćby jednej z kar podlegających łączeniu, a jeżeli taką zmianę stwierdzi, ma obowiązek ją uwzględnić. W takiej sytuacji, stosując normy prawa materialnego, sąd odwoławczy nie może jednak czynić tego wbrew fundamentalnym regułom postępowania, stanowiącym zarazem zasady procesu karnego; jedną z takich podstawowych zasad wyraża zakaz reformationis in peius” – wyrok SN z dnia 10 października 2017 r., sygn. akt II KK 184/17, LEX nr 2397596, przy czym Sąd II instancji nie jest związany ułamkiem (np. $\frac{3}{4}$ sumy kar) czy algorytmem (typu: suma kar umniejszona o x miesięcy) przyjętym przez Sąd meriti, a jedynie zasadą kształtowania kary łącznej. Podkreśla to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 stycznia 2019 r., sygn. akt V KK 516/19, LEX nr 2632297, wskazując, iż „wynikające z art. 434 § 1 k.p.k. zachowanie na etapie postępowania odwoławczego tej samej zasady kształtowania kary łącznej (w praktyce orzecniczej chodzi najczęściej w istocie o zakres absorpcji przy ukształtowaniu kary na zasadzie asperacji), nie może oznaczać sztywnego związania sądu odwoławczego tym samym ułamkiem (także określonym w procentach), w jakim ukształtowano karę łączną w odniesieniu do sumy kar jednostkowych w zaskarżonym li tylko na korzyść wyroku łącznym (...). Określając karę łączną w sytuacji zaskarżenia wyroku łącznego tylko na korzyść skazanego, sąd odwoławczy winien także mieć na uwadze, by nie stosować zasady łączenia kary (np. stopień absorpcji przy zasadzie asperacji) mniej korzystnej niż w zaskarżonym wyroku, ale - jeszcze raz trzeba podkreślić - chodzi o stosowanie zasady, a nie ściśle odwzorowanie matematyczne ułamka, w jakim kara łączna w wyroku łącznym odnosiła się do sumy kar jednostkowych ją tworzących”.

W niniejszej sprawie łączeniu ostatecznie podlegały:

- kara 11 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie VII K 392/14 za przestępstwo z art. 207§1 k.k. popełnione od lutego 2013 r. do 18.02.2014 r.,
- kara 11 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie II K 459/15 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. popełnione 5 czerwca 2015 r.,
- kara 2 lat pozbawienia wolności w sprawie II K 493/15 za przestępstwo z art. 178a§1 k.k. popełnione 15 czerwca 2015 r.,

- kara 9 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie II K 28/19 za przestępstwo z art. 209§1 k.k. popełnione w okresie od listopada 2015 r. do lutego 2018 r.

Łączeniu podlegały także zakazy orzeczone w sprawach II K 459/15 i II K 493/15, przy czym ujawnienie skazania w sprawie II K 28/19 w tym zakresie niczego nie zmieniało (w wyroku tym nie orzeczono żadnego zakazu podlegającego łączeniu z ww.), zatem rola Sądu Okręgowego w tej części (pkt 2 zaskarżonego wyroku) była wyłącznie kontrolna i sprowadzała się do zbadania zasadności zarzutów apelacji, o czym będzie mowa dalej.

Jeśli natomiast chodzi o kary pozbawienia wolności, to kara łączna zgodnie z art. 86§1 k.k. kształtować się mogła w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najwyższa kara jednostkowa) do 4 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar).

Podzielić tu należy pogląd Sądu Rejonowego, iż przy orzekaniu kary łącznej Sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, ale skupić się ma przede wszystkim na związku podmiotowo-przedmiotowym między czynami, jak również uwzględnić prewencyjne oddziaływanie kary (art. 85a k.k.). Bez znaczenia są więc akcentowane w apelacji i w toku rozprawy odwoławczej argumenty obrońcy o trudnej sytuacji osobistej skazanego, która legła u podstaw popełnianych przez niego przestępstw, bowiem te okoliczności oceniane są przy wymiarze kar jednostkowych. Podobnie bez znaczenia jest, z jakich przyczyn zarządzono wykonanie orzeczonych kar warunkowo zawieszonych, bowiem to jest przedmiotem innego postępowania (zażaleniowego odnośnie postanowień o zarządzeniu wykonania kary), a nie w sprawie o wydanie wyroku łącznego obejmującego te kary, już prawomocnie zarządzane do wykonania. Wreszcie bez znaczenia jest akcentowana dysproporcja między karami orzeczonymi za przestępstwa z art. 178a§1 k.k., bowiem zasadność orzekania kar za te przestępstwa mogła być kontrolowana w zupełnie innym postępowaniu (apelacyjnym odnośnie kary jednostkowej, a nie łącznej).

Sąd Okręgowy podziela także w pełni uwagi co do oceny związku podmiotowo-przedmiotowego dokonane przez Sąd Rejonowy odnośnie trzech pierwszych skazań, dostrzegając, iż ujawnienie skazania w sprawie II K 28/19 zmienia wprawdzie granice orzekania kar, ale nie uzasadnia zmiany samej zasady ich łączenia, przyjętej przez Sąd Rejonowy. Skazanie w sprawie II K 28/19 pozostaje bowiem w takim samym związku przedmiotowo-podmiotowym do skazań z art. 178a§1 k.k., jak skazanie z art. 207§1 k.k. Choć zaś skazania z art. 209§1 k.k. i z art. 207§1 k.k. są rodzajowo zbieżne, to dzieli je znaczny odstęp czasu (przy przestępstwach trwałych czasem popełnienia przestępstwa jest jego data końcowa, tu mamy więc różnicę 4 lat), tak więc trafny jest pogląd Sądu I instancji o braku podstaw do stosowania zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i pełnej kumulacji, natomiast stosować trzeba zasadę asperacji. Także jest stopień przyjęty przez Sąd I instancji, pomimo ujawnienia nowego skazania, należy podzielić. Przy ocenie tej aktualne pozostają także uwagi Sądu I instancji co do dyrektyw prewencyjnych, których obrońca nie zdołał wzruszyć w pisemnej apelacji, ograniczając się wyłącznie do odmiennej oceny tych samych okoliczności, które rozważył Sąd Rejonowy, jednak bez wykazania, iż ocena Sądu jest w jakikolwiek sposób wadliwa.

Nie można zgodzić się, że odstęp rodzajowy i czasowy pomiędzy popełnionymi przestępstwami jest bardzo bliski, jak twierdzi obrońca. Przestępstwo wskazane w pkt 1 części historycznej niniejszego uzasadnienia rodzajowo jest bowiem skierowane przeciwko rodzinie i opiece, przestępstwa z pkt 2 i 3 – przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, zaś przestępstwo ze sprawy II K 28/19 – znów przeciwko rodzinie i opiece. Natomiast co do przedziałów czasowych to również, jak wskazał Sąd Rejonowy i wyżej Sąd II instancji, nie są one niewielkie. Jakkolwiek przestępstwa z pkt 2 i 3 zostały popełnione w tym samym miesiącu, o tyle od przestępstwa z pkt 1 dzieli je ponad rok, zaś od przestępstwa ze sprawy II K 28/19 – ponad 2 lata.

Karą łączną, która w należyтым stopniu czyni zadość powyższym wskazaniom, jest w ocenie Sądu Okręgowego **kara 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności**. Choć zaś jest ona formalnie surowsza, niż kara łączna wymierzona w zaskarżonym wyroku łącznym Sądu Rejonowego, to jednak w żaden sposób nie pogarsza sytuacji skazanego, zachowując w pełni zasadę łączenia kar przyjętą w I instancji (obrazowo rzecz ujmując, w następstwie kary łącznej orzeczonej w I instancji skazany „zyskał” 1 rok pozbawienia wolności, w następstwie kary łącznej obejmującej

dotaddkowe skazanie za niealimentację – 1 rok i 5 miesięcy pozbawienia wolności, czyli okres analogiczny w stosunku do sumy kar podlegających łączeniu w pierwszym i drugim przypadku).

Rozstrzygnąwszy tę kwestię, przejść należy do dodatkowego omówienia zarzutów apelacji, które pomimo, iż dotyczyły innej konfiguracji kar jednostkowych pozbawienia wolności, mają bardziej uniwersalny charakter i pozostają aktualne również na gruncie karnoprawnej sytuacji istniejącej w toku postępowania odwoławczego. W tej mierze wskazać należy, że zarzuty z pkt 1 i 2 pokrywają się i w istocie rzeczy dotyczą one niewspółmiernie surowej, zdaniem obrońcy, kary łącznej wymierzonej skazanemu w zaskarżonym wyroku, a także łącznego zakazu prowadzenia pojazdów.

Odnośnie kwestii współmierności kary wskazać trzeba, iż w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że **zarzut rażącej niewspółmierności kary** (co dotyczy również kary łącznej), jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (wyrok SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych za przypisane przestępstwo, nie odzwierciedla należyte stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (wyrok SN z dnia 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, LEX nr 20739). Chodzi natomiast o „znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)” (zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., SNO 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy osłepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

W realiach niniejszej sprawy w związku z tym stwierdzić wypada, iż Sąd Rejonowy przy ferowaniu kary łącznej skazanemu odwołał się do ustawowych dyrektyw jej wymiaru. Apelacja nie zawiera żadnych zasadnych zarzutów pod adresem kompletności tego katalogu czy też zasadności przyjęcia poszczególnych okoliczności przez Sąd I instancji. W szczególności fakt, że skazany przez wdrożeniem do wykonania kar jednostkowych oraz w warunkach izolacji penitencjarnej funkcjonuje poprawnie, jak również jego postawa wobec popełnionych przestępstw i plany na przyszłość, jakkolwiek przemawiał za przyjęciem absorpcji w pewnym zakresie, co Sądy obu instancji uczyniły (o czym była już mowa), to jednak nie może przemawiać za jeszcze korzystniejszym zastosowaniu tej zasady w ramach kontroli instancyjnej, albowiem w takim przypadku asperacja zaczęłaby zbliżać się do absorpcji, do czego jednak nie ma warunków właśnie z uwagi na brak jakichkolwiek spektakularnych osiągnięć skazanego, czy innych podstaw zastosowania najkorzystniejszej zasady kształtowania kary łącznej.

Tym samym zastosowanie zasady umiarkowanej asperacji i kara łączna w wysokości 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności stanowi trafną prawnokarną reakcję. Tylko bowiem taka reakcja może być uznana za adekwatną względem sytuacji karnoprawnej skazanego A. B.. To samo dotyczy orzeczonego w punkcie 2 łącznego **zakazu prowadzenia pojazdów**, przy czym w odniesieniu do niego obrońca nie formułował żadnych wyodrębnionych zarzutów, koncentrując się tak naprawdę wyłącznie na karze pozbawienia wolności.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I i pkt II wyroku.

O **kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze** Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt III wyroku na podstawie art. 634 w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 zd. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych, biorąc pod uwagę trudną sytuację majątkową skazanego oraz perspektywę jego dalszej izolacji penitencjarnej.

Jarosław Ochocki Piotr Gerke Ewa Taberska